

Gat gens rar, rar, rar

1. De què va? El gat Garfield viu com un sultà fins que el gos ballarí Odie és adoptat pel seu amo, esclatant una rivalitat animal.

2. Com va? *Garfield* la pel·lícula, és un Fòrum d'Espècies Animals –gats, gossos, ratolins, homes i dones– i un híbrid d'imatges reals i d'animació digital al servei de les aventures del gat creat per Jim Davis el 1978. Un gat panxacontenta, endrapador compulsiu de *pizzas* i, a poder ser, *lassanyes*, i expert en escarxofar-se davant el televisor practicant l'esport del zapping, ah! i

exquisit estilista de frases, poques, d'elevada causticitat. És el prototipus suprem de l'individualista. I més mandrós que el jeure, que deia l'àvia. Bé, a la pel·lícula dirigida amb més pena que glòria per Peter Weitt amb guió de Joel Cohen –res a veure amb els germans Cohen!–, Garfield conserva els seus atributs físics però ha perdut pel camí la llegendària mala bava. Fins i tot es veu obligat a abandonar el sofà predilecte per anar a salvar el seu enemic. Vaja, el sùmmum de les contradiccions que el nostre gat mai no hauria somiat. De cop i sense solta, els productors del film li han serrat les urpes, clenxinat els bigotis i l'han fet xerrar –amb veu de Carlos Latre– més que l'Andreu Buenafuente la nit de Sant Jordi. **3. I va:** Els nens-nenes de P3 s'ho passaran teta, els altres poden fer pila.

Garfield

Director: Peter Hewitt. Intèrprets: Breckin Meyer, Jennifer Lowe Hewitt, Stephen Tobolowski, Mark Snywokks, Helen Skiner. EUA, 2004. 75 minuts. Lauren, Rambla.